
La Comédiathèque
La finestra del davant
Jean-Pierre Martinez
comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

La finestra del davant

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Un novel·lista d'edat avançada, a punt de suïcidar-se, rep la visita d'una noia que diu que ha perdut el gat. Una visita que li canviarà la vida...

Personatges

Alexandre

Madison

© La Comédiathèque

La sala d'estar d'un pis parisenc. Ambient bohemi. En un petit escriptori, una vella màquina d'escriure i unes quantes carpetes. Entra Alexandre, un escriptor d'uns seixanta anys o més, vestit amb una informalitat estudiada. Duu a la mà una corda amb un nus escorredor. Mira cap al sostre i s'enfila en una cadira, aparentment buscant un lloc on penjar la corda. No sembla trobar-ne cap que li faci el pes i baixa de la cadira. S'asseu a l'escriptori i deixa anar un sospir de cansament. Obre un calaix, n'agafa un paquet de cigarrets i se'n posa un a la boca. En lloc d'encendre'l, el deixa damunt l'escriptori i treu una pistola del calaix. Es queda mirant l'arma una bona estona. Se senten uns cops suaus a la porta. Absort en els seus pensaments, no els sent. Es posa el canó de la pistola a la templa. Tornen a trucar, una mica més fort. Continua sense sentir res. Sembla que dubta si prémer el gallet. Tanca els ulls... Aleshores apareix una noia davant seu. És Madison, una estudiant que pot tenir entre vint i trenta anys, vestida d'una manera més aviat clàssica.

Madison *(cridant)* – No!

Alexandre es sobresalta. S'aixeca d'un bot i apunta Madison amb l'arma.

Alexandre – Un sol moviment i és morta!

Madison – No dispari, li ho suplico!

Alexandre – Mans enlaire!

La noia aixeca els braços de seguida.

Madison – Ja ho veu, no vaig armada... Ara, si us plau, abaixi l'arma.

Veient que la noia sembla inofensiva, abaixa la pistola.

Alexandre – Què carai hi fa, aquí? I com ha entrat, per començar?

Madison – Li ho explicaré tot... Deixi'm agafar aire...

Alexandre – Però que està boja? Gairebé em fa venir un infart!

Madison – Ho sento, la porta era mig oberta i...

Alexandre – I s'ho ha pres com una invitació a entrar a casa meva...?

Madison – No, però...

Alexandre – Què vol? Robar-me? Aquí no hi ha res de valor, cregui'm.

Madison – Soc la seva veïna.

Alexandre – La veïna del costat? Té vuitanta anys...

Madison – La veïna del davant... *(Assenyalant una finestra imaginària, al costat del públic.)* Aquella finestra d'allà és la del meu pis.

Alexandre – Al davant? Fa anys que no hi viu ningú.

Madison – Ara sí.

Alexandre – Bé... I què?

Madison – He perdut el meu gat... No l'ha pas vist, per casualitat? O potser l'ha acollit a casa seva... Si ell també ha entrat sense que el convidessin...

Alexandre – Doncs no, ja ho veu. Pel que sembla, el seu gat és més ben educat que vostè...

Ella sembla molt afectada.

Madison – Fa dos dies que ha desaparegut. He penjat cartells per tot el barri amb el seu nom i una foto. No els ha vist?

Alexandre – Surto molt poc... i no em miro mai aquesta mena de cartells. A més, em costa distingir un gat d'un altre...

Fa unes passes per l'habitació.

Madison – Tofu! Tofu!

Alexandre – Però què li agafa, ara, de cridar així? Que no està bé del cap?

Madison – Es diu Tofu.

Alexandre – El seu gat es diu Tofu? M'està prenent el pèl...

Madison – De cap manera. Per què?

Alexandre – D'acord, el seu gat es diu Tofu i fa dos dies que no torna a casa. Tampoc n'hi ha per tant, no?

Madison – I tant que n'hi ha per tant! Si no el trobo aviat, es morirà... És un gat de pis, m'entén? No està acostumat a viure al carrer...

Alexandre – Doncs és ben trist. En els meus temps, els gats vivien al camp. O, a tot estirar, en una casa amb un bon jardí. Es passaven el dia caçant ratolins i només tornaven a casa si no n'havien enxampat cap, perquè els donessis menjar, els fessis quatre carícies i els deixessis dormir al sofà...

Madison – Doncs aquest gat no menja ratolins. És vegetarià.

Alexandre – Perdó?

Madison – Jo no menjo carn, i el meu gat tampoc.

Alexandre – I què menja, doncs?

Madison – Croquetes! Croquetes de verdures, com jo.

Alexandre – Vostè també menja croquetes?

Madison – De vegades, sí. Les del gat, no, és clar.

Alexandre – Un gat vegetarià... Ni sabia que n'hi hagués... I per això es diu Tofu...?

Madison – Sí... I també perquè és ben foll. Tofu, tot foll...

Alexandre – I suposo que això de deixar de menjar carn ho ha decidit ell, és clar...?

Madison – Si més no, no s'ha queixat mai.

Alexandre – I... creu que ara als circs també donen croquetes de verdures als tigres i als lleons?

Madison – No ho sé... De tota manera, estic en contra dels animals al circ...

Alexandre – Però no dels gats tancats en un pis...

Madison – Dedueixo que no té animals de companyia...

Alexandre – No, detesto el concepte d'animal domèstic. I el de domesticació en general, de fet. *(Amb aire amenaçador.)* Jo mateix continuo sent un salvatge...

Sense deixar-se impressionar gens, ella fa una ullada al seu voltant.

Madison – Així, no ha vist el meu gat?

Alexandre – No, no he vist el seu gat vegà. I, si m'ho permet, trobo que aquesta conversa absurda ja ha durat prou.

De sobte, ella es queda immòbil.

Madison – Calli!

Alexandre – Perdoni?

Madison – No ha sentit miolar?

Alexandre – Un miol? No, de cap manera. Però, sap?, començo a estar una mica sord. Ja ho veurà quan tingui la meva edat: no tot són inconvenients. Sobretot si té veïns sorollosos...

Madison – Jo no faig gens de soroll, li ho asseguro. Fa més d'un mes que visc just al davant del seu pis i vostè encara es pensava que era buit.

Alexandre – D'acord, no m'havia adonat que hi era, i m'agradaria que continués així. Si no té res més a dir-me, faci el favor de deixar-me fer la meva i torni a buscar el seu gat...

Madison – Molt bé, no el molestaré més...

Alexandre – Gràcies.

Fa el gest de marxar, però s'ho repensa.

Madison – Però... em sap greu deixar-lo així.

Alexandre – Així, com...?

Madison – Bé... Quan he arribat, vostè estava a punt de...

Alexandre – De què...?

Madison – No semblava que estigués gaire bé, oi?

Alexandre – Per què ho diu?

Madison – Tenia una pistola a la templa.

Sorprès, mira la pistola que encara té a la mà.

Alexandre – Ah, això... I què?

Madison – Bé... Se'l veu una mica... deprimit, no?

Alexandre – Deprimit...? Escolti, senyoreta, quan tenia la seva edat, el lema de la nostra generació era viure de pressa, morir jove i deixar un cadàver bonic. Li sona?

Madison – James Dean...

Alexandre – Follàvem sense condó, anàvem amb moto sense casc i preníem tota mena de substàncies prohibides de les quals, cregui'm, ningú no sabia la composició exacta... Cinquanta anys després, els quatre vells com jo que hem sobreviscut a aquella època beneïda sortim al carrer a manifestar-nos perquè tenim por de vacunar-nos... I encara vol que no estigui deprimit?

Madison – Ho entenc...

Alexandre – No, no ho crec... Però si té la desgràcia d'arribar a la meva edat, ja ho veurà. La vellesa és un naufragi.

Madison – De Gaulle...

Alexandre – Chateaubriand ja ho havia dit abans... Però té raó. Envellir és passar de *Rebel sense causa*, amb James Dean, a les *Memòries d'ultratomba*. De les ganes boges de viure a escriure des de la tomba.

Madison – Que ben dit.

Alexandre – Sí... El problema és que avui dia els joves ja es comporten com vells.

Madison – En totes les èpoques, els joves han volgut canviar el món, no...?

Alexandre – Els d'avui no volen canviar el món, només volen salvar el planeta. I no pinta gaire bé...

Madison – I vostès, van aconseguir canviar el món?

Alexandre – No, però almenys ens ho vam passar de conya.

Madison – Ara no sembla que s'ho passi gaire bé...

Alexandre – Vostè tampoc, pel que sembla... Si no, no viuria en parella amb un gat...

Madison – Almenys no estic sola...

Alexandre – I de debò es pensa que salvarà el planeta... donant croquetes de verdures a aquest pobre carnívor que no ha demanat res?

Madison – No ho sé... Però per canviar el món, primer cal salvar el planeta, no? De què serviria fer la revolució a bord del Titanic?

Alexandre – Sigui com sigui, envejo tots els de la meva generació que van morir abans dels trenta anys. S'imagina Jimi Hendrix i Janis Joplin en una residència d'avis, discutint si una vacuna pot ser perillosa entre dues partides de Scrabble...? M'estimo més morir que veure això...

Madison – Va, no digui aquestes coses...

Alexandre – Malauradament, la literatura no és gaire rock-and-roll. Els escriptors solen morir al llit.

Madison – És escriptor?

Alexandre – No n'ha de fer res... Ni sé per què li explico tot això, si no la conec de res... I, per cert, què hi fa encara, aquí?

Desa la pistola en un calaix.

Madison – S'hauria pogut fer mal...

Alexandre – També l'hauria pogut matar a vostè... Quan un entra a casa d'algú sense permís, sempre s'hi arrisca... Hauria al·legat legítima defensa i ni tan sols m'haurien condemnat... *(Ella sembla marejar-se una mica. Ell se n'adona i s'amoïna.)* Es troba bé?

Madison – Perdoni, ja em passarà... Em podria donar un got d'aigua?

Dubta un moment.

Alexandre – Segui un moment, ara li porto aigua...

Surt. Ella es revifa de seguida i aprofita per observar l'habitació. Agafa de l'escriptori el retrat emmarcat d'una dona i se'l mira. El torna a deixar de pressa quan ell torna amb un got d'aigua i l'hi ofereix.

Madison – Gràcies...

Agafa el got i se'l beu d'un glop.

Alexandre – Millor?

Madison – Sí, gràcies...

Fa un esforç per suavitzar una mica el to.

Alexandre – Em sap greu haver-la rebut així... Ja no estic gaire acostumat a tractar amb gent...

Madison – Així, vostè també viu sol?

Alexandre – Tant es nota?

Madison – Pel que m'acaba de dir, m'imagino que tampoc té fills.

Alexandre – I per què es pensa que no en tinc?

Madison – En té?

Alexandre – No... I veient com va el món avui, me n'alegro...

Madison – Sí...

Alexandre – Si vol salvar el planeta, hauria de començar per deixar de tenir fills, no?

Madison – Però... deixant de tenir fills, salvarem la humanitat?

Alexandre – I pensar que França probablement és el país del món on es viu millor...

Madison – Sí, per això vaig decidir venir a viure al seu país...

Alexandre – No és francesa...?

Madison – Em dic Madison. Soc nord-americana.

Alexandre – Doncs parla perfectament el francès, i sense el més mínim accent...

Madison – La meva àvia era francesa. Ella em va ensenyar el francès. He vingut a París a estudiar literatura a la Sorbona.

Alexandre – I, per tant, és pura casualitat que avui se m'hagi creuat pel camí... Madison.

Madison – Vostè es diu Alexandre, oi?

Alexandre – Com ho sap?

Madison – He vist el seu nom en una bústia, a baix. Alexandre Delacroix... És parent de...?

Alexandre – Del pintor? No, de cap manera.

Madison – De l'escriptor!

Alexandre – És nord-americana i coneix Alexandre Delacroix... quan a França ja no se'n recorda ningú.

Madison – Exagera... Tothom coneix Alexandre Delacroix. I la seva fama ha traspassat de sobres les fronteres de França. Si més no, entre la gent interessada en la literatura. I doncs?

Alexandre – Sí... Soc jo.

Madison – No pot ser! Alexandre Delacroix, aquell autor llegendari que ha signat unes quantes obres mestres de la literatura del segle XX!

Alexandre – Si vostè ho diu...

Madison – Un escriptor misteriós que ara viu reclòs, que fa anys que no publica res i que es nega a concedir entrevistes... És vostè de debò?

Alexandre – Alguna cosa em diu que ja ho sabia abans de forçar la porta de casa meva. M'equivoco?

Ella dubta un instant.

Madison – No, ho reconec...

Alexandre – Així, s'ha inventat aquesta història del gat per aconseguir una entrevista...

Madison – Això del gat és veritat, li ho juro... Però també és cert que tenia un motiu per instal·lar-me al pis del davant.

Alexandre – Ha llogat expressament un pis davant de casa meva per espiar-me?

Madison – Espiar-lo? De cap manera! Admiro moltíssim la seva obra. Quan vaig arribar a París, vaig intentar contactar amb vostè. Però el seu representant em va fer saber que no volia veure ningú.

Alexandre – I quina part d'això no va entendre?

Madison – He travessat l'Atlàntic amb l'esperança de conèixer-lo. Buscava pis. El del davant estava per llogar i vaig aprofitar l'ocasió...

Alexandre – Està ben boja! L'aviso que, si no em deixa tranquil, la denunciaré per assetjament. I què espera de mi, per començar? És periodista?

Madison – Soc estudiant, ja li ho he dit. Vaig fer el treball de fi de màster sobre la seva obra, a Nova York. Després vaig decidir venir a París per continuar la recerca, perquè la majoria de les seves novel·les transcorren en aquesta ciutat. Sap? Per als americans, París és la ciutat més romàntica del món.

Alexandre – I amb aquesta mena de tòpics es pensa que descobrirà el sentit amagat de la meva obra?

Madison – Vol saber el títol de la meva tesi?

Alexandre – No.

Madison – «La figura de l'absència en l'univers novel·lístic d'Alexandre Delacroix.»

Alexandre – Ho ha entès tot... El que més m'agrada de la majoria de la gent, començant per vostè, és la seva absència. Per això li demano que marxi.

Madison – Quan tens la sort d'estudiar un autor viu, tens ganes de conèixer-lo, és normal. Per conèixer millor la seva vida i entendre millor la seva obra.

Alexandre – És un error, li ho asseguro. Val més limitar-se a estudiar l'obra sense saber res de l'autor. Molts grans escriptors eren persones ben insignificants a la vida real. Quan no eren uns autèntics malparits. I això val tant per als artistes com per als científics. És així. Els genis solen perdre molt quan els coneixes de prop... Tot i que, no pateixi, jo no em considero cap geni...

Madison – Entenc la seva modèstia, però, tot i això... Una entrevista en exclusiva amb l'autor de les *Cròniques del Barri Llatí* seria el coronament del meu treball de recerca.

Alexandre – Les ha llegit?

Madison – Aquesta novel·la em va convèncer de venir a estudiar a París. Per mi, és el seu millor llibre.

Alexandre – I això que no és el que s'ha venut més...

Madison – M'imagino que és una novel·la en bona part autobiogràfica.

Alexandre – Ja li ho he dit... Això no té cap interès per al lector...

Madison – Per no parlar d'aquest manuscrit misteriós en què fa anys que treballa...

Alexandre – No escric absolutament res. És una llegenda que alimenta el meu editor perquè no m'oblidin del tot i els meus llibres antics encara es venguin una mica. Sigui com sigui, no concediré cap entrevista. Ni a vostè ni a ningú. *(Se li acosta amb aire amenaçador.)* Ara, fora!

En lloc de sortir, ella li planta cara.

Madison – No!

Ell sembla sorprès per la seva determinació.

Alexandre – Com que no?

Madison – No deixaré que se suïcidi abans d'haver-me concedit aquesta entrevista. Hauria estat capaç de travessar l'Atlàntic nedant per aconseguir-la!

Alexandre – Torni-se'n d'on ha vingut amb un patí de pedals, si li ve de gust. No és cosa meva...

Ella torna a estar a punt de defallir.

Alexandre – És la segona vegada que es desmaia davant meu... Llegeix massa novel·les de color de rosa, senyoreta. Avui dia, tret del teatre, les dones ja no es desmaien a cada moment només perquè les contrarien...

Madison – No faig comèdia, li ho asseguro.

Ell sembla dubtar.

Alexandre – Vol que truqui a una ambulància?

Madison – No, però necessito seure un moment.

Alexandre – I després marxarà?

Madison – Li ho prometo.

S'asseu i recupera l'alè.

Alexandre – Ja li he donat un got d'aigua... Vol una copa de conyac?

Madison – Que em vol rematar?

Alexandre – Malauradament, ja és massa tard. Hauria d'haver-li disparat de seguida; hauria al·legat legítima defensa. Ara ja no podria negar la premeditació...

Madison – Per què té una pistola a casa?

Alexandre – En principi era per espantar els pesats. Pel que es veu, no n'hi ha prou...

Madison – Encara que sigui una mica misantrop, com molts escriptors... Tots necessitem companyia, no?

Alexandre – Em sembla que ara em proposarà que adopti un gat... Se'n vol desfer, del seu, oi?

Madison – No li pesa, la solitud?

Alexandre – La solitud... És com el cafè... Al principi és una mica amarg. Després t'hi acostumes. Aleshores hi trobes el gust. I al final ja no en pots prescindir.

Madison – Hauria d'escriure un recull d'aforismes. Segur que es vendria molt bé.

Alexandre – I què vol dir, no estar sol? Viure en parella i repetir les mateixes banalitats tot l'any? Veure de tant en tant la família o els amics, mirant d'evitar tots els temes importants que podrien provocar una discussió? Trobar-se els veïns a l'escala i parlar del temps? Parlar amb el gat fent veure que t'entén?

Madison – Però quan escriu, s'adreça a algú.

Alexandre – Per això mateix he deixat d'escriure.

Madison – No m'ho crec.

Alexandre – No li demano que em cregui. Li demano que em deixi tranquil...

Madison – Així, no em vol concedir l'entrevista?

Alexandre – Ja no tinc res a dir. I, encara pitjor, ja no tinc ningú a qui dir-ho. Hi ha dies que ni tan sols tinc ganes de parlar amb mi mateix.

Madison – És trist...

Alexandre – És la vida... I, d'una manera o altra, la meva s'acaba...

Madison – La meva també, potser...

Alexandre – Té quaranta anys menys que jo. Podria ser el seu pare.

Madison – O fins i tot el meu avi.

Alexandre – Gràcies per l'aclariment, és molt amable. Sigui com sigui, la seva vida tot just comença.

Madison – Sí... Però podria acabar-se aviat...

Alexandre – Què vol dir?

Madison – Tinc una malaltia del cor. Els metges només em donen uns quants anys de vida. Uns mesos, potser. Per això he vingut a França a fer realitat un últim somni. Conèixer-lo...

Aquestes paraules el trasbalsen visiblement.

Alexandre – Com que una malaltia del cor?

Madison – Vaig néixer amb una malformació cardíaca. Tinc el cor massa fràgil. Em pot fallar en qualsevol moment.

Alexandre – I és per això que s'ha trobat malament?

Madison – Al més petit disgust, el cor se m'accelera i pot deixar de bategar.

Dubta un moment.

Alexandre – No em digui que s'ha inventat aquesta història per obligar-me a no contrariar-la... i, per tant, a acceptar l'entrevista.

Madison – Malauradament, no...

Alexandre – Em sap greu.

Madison – Vostè no en té cap culpa.

Alexandre – No, però quina ironia. Jo soc vell, no tinc ganes de res, em plantejo posar fi a tot plegat... Vostè és jove, té tota la vida al davant, i és el cor que la traeix...

Madison – No hi puc fer res. De què em serviria rebel·lar-m'hi?

Alexandre – I a sobre encara somriu...

Madison – Em dic que els mesos de vida que em queden potser seran els més bonics de la meva vida.

Alexandre – Les seves ganes de viure em deprimeixen. No dubta mai de res?

Madison – Ja no tinc temps per dubtar. Per això he entrat a casa seva sense permís...

Una pausa.

Alexandre – I no hi ha cap esperança, de debò?

Madison – Sí, un trasplantament. Però cal trobar un donant...

Alexandre – Li podria oferir el meu cor, ja no em fa cap servei... Em suïcido i li dono els meus òrgans...

Madison – Em temo que no és tan senzill. Sobretot si es tracta d'un cor. No és com aquests òrgans que tenim per duplicat. Els ronyons, els pulmons...

Alexandre – Els testicles...

Madison – En el cas del cor, el donant ha d'estar en mort cerebral...

Alexandre – En mort cerebral? De vegades em pregunto si jo ja no hi estic. Com tanta gent que m'envolta, d'altra banda...

Madison – Cal que el donant sigui mort, que el seu cor estigui en bon estat i que es pugui extreure prou de pressa. Això passa molt poques vegades, malauradament. I la llista de malalts que esperen un trasplantament és molt llarga...

Alexandre – Es veu que a la Xina extreuen els òrgans dels condemnats a mort. És molt més pràctic, és clar. Primer fixen la data del trasplantament i executen el condemnat aquell mateix dia.

Madison – Però és horrible...

Alexandre – Sí, però així... el receptor té temps d'arribar tranquil·lament amb avió des d'Europa o dels Estats Units. N'hi ha que aprofiten per fer una mica de turisme. És clar que no és de franc. No sé per quant deu sortir un cor, a la Xina. Se n'ha informat?

Madison – No...

Alexandre – Segur que ho trobaria fàcilment a internet...

Madison – Gràcies.

Alexandre – Perdoni, no hauria de fer broma amb això... i encara menys amb vostè. Alhora, l'humor és l'únic que ens queda, no?

Madison – Sí...

Alexandre – Tot i que el que li acabo d'explicar és qualsevol cosa menys una broma...

Madison – Preferiria morir abans que viure amb el cor d'un condemnat a mort, encara que fos el seu... I doncs?

Alexandre – I doncs, què?

Madison – Serà tan cruel de deixar-me marxar sense haver fet realitat el meu somni?

Alexandre – Vostè és ben tossuda...

Madison – M'ho prenc com un elogi.

Alexandre – Però qui em diu que no menteix?

Madison – A qui se li acudiria inventar-se una història així? Només per aconseguir una entrevista amb un escriptor que tothom ja ha oblidat...

Alexandre – Per fi reconeix que tothom ja ha oblidat Alexandre Delacroix.

Madison – Això és un sí?

Alexandre – Tan bon punt m'ensenyi un informe mèdic que em demostri que no menteix.

Madison – Ho sento, no el duc a sobre.

Alexandre – Viu just al davant... Vagi'l a buscar...

Madison – Em pensava que em creuria sense demanar-me proves. Li confesso que estic una mica decebuda.

Alexandre – Si li concedeixo l'entrevista, això només serà el començament, cregui'm. Ja ho veurà, de decebre la gent en sé molt.

S'aixeca i examina l'habitació. La seva mirada s'atura en una vella màquina d'escriure.

Madison – Encara escriu a màquina?

Alexandre – En efecte, és amb aquesta màquina que he escrit totes les meves novel·les. Però no m'intenti parar cap trampa. Ja li he dit que fa anys que no escric.

Madison – Per què?

Alexandre – Les paraules són com els bitllets de banc: si en poses massa en circulació, perden valor... Miri què passa avui dia a les xarxes socials. Tothom posa en circulació els seus petits bitllets d'opinió deu o vint cops al dia. Sobre tots els temes. Una inflació de moneda falsa que ha devaluat la de debò. Les paraules ja no volen dir res.

Madison – No es pot impedir que la gent xerri. Abans era al cafè, ara és al Facebook. Però sempre hi haurà grans autors, com vostè.

Alexandre – Els grans autors ja no es llegeixen. Se'ls cita. A tort i a dret. Sempre les mateixes citacions, repetides una vegada i una altra fins a buidar-les del tot de sentit... Copiar i enganxar ha substituït el pensament... i les emoticones, els sentiments.

Madison – Em permet que el citi a la conclusió de la meva tesi?

Alexandre – Em titllaran d'elitista. Em faran dir que només una minoria d'escollits té dret a expressar-se i que els altres han de callar i escoltar. No és cert. Crec que hauríem de callar tots.

Madison – Què proposa? Un minut de silenci?

Alexandre – Un minut, no. Un any sencer. Un segle. Un mil·lenni de silenci. Potser així les nostres paraules recuperarien el sentit després d'aquesta diarrea verbal que ha inundat les xarxes socials aquests últims anys.

Madison – És una anàlisi interessant, però també es diu que va deixar d'escriure arran d'un desengany amorós.

Alexandre – Es diuen tantes coses...

Madison – Però vostè tampoc no ho desmenteix...

Alexandre – Això no vol dir que sigui veritat...

Torna a agafar la fotografia de damunt l'escriptori.

Madison – Qui és aquesta dona de la foto?

Alexandre – No n'ha de fer res.

Madison – És molt guapa.

Alexandre – Encara que estigui malalta de debò, això no li dona dret a furgar en la meva vida privada.

Madison – M'he fixat de seguida en aquest retrat quan he entrat a casa seva, fa una estona... I em va semblar que aquella cara em sonava.

Li pren la foto, se la mira i la torna a deixar al seu lloc.

Alexandre – És una dona que vaig estimar fa molt de temps...

Madison – De quan era hippie?

Alexandre – De fet, jo no ho era gaire, de hippie... Estava obert a les idees noves. I de tant en tant em fumava un porro. Però em cuidava la salut i ja pensava en la meva carrera. Per escriure cal un cert confort, sap? Per arribar a ser un gran escriptor, de vegades cal continuar sent un petit burgès...

Madison – I ella?

Alexandre – Ella era una dona lliure. Només pensava en el moment present. Vivia al dia.

Madison – On la va conèixer?

Alexandre – Al replà... Vivia al pis del davant. El que ocupa vostè ara. Bé, el compartia amb amics que anaven i venien. Gent que venia d'arreu del món. Músics, artistes... Aquell pis era com una comuna hippie de San Francisco. La porta era sempre oberta.

Madison – I com que la porta era oberta, un dia ho va aprofitar per marxar. Com el meu gat...

Alexandre – Volia fer la volta al món. Viure experiències noves. Conèixer gent nova. La parella tradicional, en aquella època, no era ben bé el nostre ideal de vida. El seu, no, si més no.

Madison – Però l'estimava...

Alexandre – Sí. A la seva manera, crec. Tot i que jo no era l'únic a qui estimava...

Madison – L'amor lliure...

Alexandre – No volíem assemblar-nos als nostres pares, i teníem raó. Però no sabíem gaire bé què inventar en lloc d'això. Alguna cosa que pogués durar una mica... Vivíem el present. No havíem previst envellir... I, de fet, els que no van morir abans dels trenta anys han envellit molt malament. Ha conegut mai un vell beatnik? Fa pena de veure, cregui'm...

Madison – Així, la va deixar continuar el viatge tota sola...

Alexandre – No la podia retenir... ni hi tenia dret. Un bon matí va marxar...

Madison – On?

Alexandre – A l'Afganistan. Avui sembla surrealista, però aleshores era una destinació molt de moda entre els hippies. L'haixix es venia lliurement i era molt barat. Treballant un any aquí, podies viure un any allà. I hi havia aquella fascinació per l'Orient. Vist des de França, per als hippies l'Afganistan era el paradís.

Madison – Però vostè es va quedar...

Alexandre – Jo ja pensava en el futur... I havia entès que el meu futur no era a l'Afganistan.

Madison – Tot i això, l'hauria pogut acompanyar. Per amor...

Alexandre – És clar... I segurament m'hauria deixat anar amb el grup... Però el seu somni no era fer un viatge en parella. I encara menys una lluna de mel. Anar a l'Àsia era fer un viatge iniciàtic. I es feia en grup. Molt lluny dels esquemes petitburgesos de l'amor de parella...

Madison – Així, es va quedar a París... però no la va oblidar mai.

Alexandre – Esperava que algun dia tornés... O almenys que em donés algun senyal de vida... Una postal... Però no la vaig tornar a veure mai més...

Madison – No va intentar trobar-la?

Alexandre – Internet encara no existia... Quan algú decidia desaparèixer de la teva vida, desapareixia de debò. I després van passar els anys...

Madison – Ara podria intentar trobar-la.

Alexandre – I de què serviria? Potser avui és morta. O està casada, té cinc criatures i pesa cent vint quilos.

Madison – O és viva, encara és una dona bonica i de tant en tant pensa en vostè.

Alexandre – En cas de dubte, prefereixo no saber-ho... i quedar-me amb la imatge d'aquesta noia tan bonica que veu a la foto. S'imagina el xoc, quaranta anys després? No ens veiem envellir, però sí que veiem com envelleixen els altres, cregui'm.

Madison – No sé si jo m'arribaré a veure envellir...

Alexandre – Perdoni, no ho hauria d'haver dit.

Una pausa.

Madison – No ha sentit miolar?

Alexandre – No... Encara no...

Madison – Potser està amagat per aquí...

Alexandre – Espero que no.

Madison – Prometi'm que si em moro, es farà càrrec del meu gat.

Alexandre – Però, dona, que no es morirà pas! A més, segur que el seu gat morirà abans que vostè. Bé, suposo... Quants anys viu, un gat?

Madison – Una quinzena.

Alexandre – I el seu, quants en té?

Madison – Dos.

Alexandre – Ah, sí...

Madison – I doncs? Acceptaria adoptar-lo?

Alexandre – Li recordo que, quan ha entrat aquí, jo tenia una pistola a la templa.

Madison – Precisament, això li donaria un motiu per no suïcidar-se...

Alexandre – Si hagués de donar croquetes de verdures a un gat i canviar-li la sorra cada dia, vol dir?

Madison – Si hagués de cuidar algú, sí. Si hi hagués algú que l'estimés, que el necessités, que l'esperés a casa quan tornés al vespre.

Alexandre – Esperar-me? Gairebé no surto de casa, i encara menys al vespre...

Madison – De debò volia posar fi a la seva vida, fa una estona, o era un crit d'auxili?

Alexandre – Si més no, no recordo haver-la cridat a vostè...

Madison – Devia sentir el seu crit, malgrat tot.

Alexandre – És cert, cada vegada em costa més trobar motius per tenir esperança.

Madison – En vol parlar?

Alexandre – Tenint en compte la seva situació personal, em sabria greu atabalar-la amb la llista de totes les coses que em deprimeixen.

Madison – Continuar lluitant quan saps que la guerra ja està perduda... No és això, el veritable coratge?

Alexandre – Jo no he dit mai que fos valent. M'agradaria ser-ho tant com vostè.

Madison – Jo no soc valenta. És que no tinc cap altra opció. A diferència de vostè.

Alexandre – Jo? Només em queda triar entre la corda per penjar-me i la pistola per volar-me el cervell...

Madison – Té raó... Vostè és realment depriment...

Alexandre – Ja la vaig avisar, soc un vell imbècil. No sé si aquesta època és pitjor que la de la meva joventut. Potser simplement soc més lúcid. I la lucidesa, en general, no et fa gaire optimista.

Madison – Ara sí que em prendria una copa de conyac.

Alexandre – N'està segura?

Madison – D'alguna cosa ens hem de morir.

Serveix dues copes de conyac. Brinden.

Alexandre – A la seva salut! Perdoni, em sembla que he tornat a ficar la pota...

Ella somriu. Es beuen les copes.

Madison – Això ressuscitaria un mort.

Alexandre – Fa uns deu anys que no bec. No sé quant fa que hi ha aquesta ampolla aquí. Però l'alcohol envelleix bé, no? Millor que els alcohòlics, si més no...

Madison – Tot i això, té un gust estrany. Segur que és conyac?

Mira l'ampolla.

Alexandre – Crec que sí... Però ja no recordo gaire bé quin gust té el conyac...

Madison – M'hauria agradat conèixer el jove que era vostè.

Alexandre – Quin jove?

Madison – El que estava enamorat d'aquesta dona de la foto. I que encara tenia aquelles ganes boges de viure...

Alexandre – No sé si li hauria agradat.

Madison – Devia estar ple d'entusiasme i d'esperança.

Alexandre – D'ambició, si més no.

Madison – De debò que ja no té amics?

Alexandre – No suporto els vells, de manera que procuro no freqüentar gent de la meva edat. No tinc ganes que em posin constantment un mirall al davant per contemplar la meva decrepitud.

Madison – Estic segura que no ha deixat d'escriure durant tots aquests anys.

Alexandre – És per això que m'ha fet beure? Esperava que se m'escapés alguna cosa...

Madison – Un escriptor està fet per escriure.

Alexandre – D'acord, és cert. He continuat escrivint... Però ja no publicaré res més...

Madison – Per què?

Alexandre – Ja li he dit. Ja no escric perquè em llegeixin. O, si de cas, perquè em llegeixin les generacions futures. Als lectors d'avui no tinc res més a dir-los.

Madison – Ni a mi?

Alexandre – No la conec. Què li fa pensar que tinc alguna cosa a dir-li?

Madison – Potser tenim més coses en comú de les que es pensa...

Alexandre – A part que tots dos tenim els dies comptats, vol dir?

Madison – Digui'm almenys de què va el seu llibre...

Dubta un moment.

Alexandre – És una novel·la... molt personal.

Madison – Autobiogràfica, doncs...

Alexandre – Diguem-ne una autoficció, com es diu avui dia.

Madison – És per això que no la vol publicar? Perquè és massa íntima?

Alexandre – Prefereixo considerar aquest manuscrit un diari íntim. No m'agrada l'exhibicionisme. Si publico això, diran que a aquestes altures de la vida m'he convertit en un autor de novel·les de color de rosa...

Madison – Em pensava que li importava un rave el que pensessin de vostè.

Alexandre – Es veu que encara no he arribat del tot a aquest grau de saviesa.

Madison – Perquè és impossible.

Alexandre – No perdi el temps fent una tesi sobre mi. No val la pena, cregui'm.

Madison – Per a mi és important.

Alexandre – Però per què? Visqui la seva vida, caram! Sobretot si es pot acabar d'un moment a l'altre... D'altra banda, no la crec, i encara no m'ha ensenyat aquell informe mèdic.

Madison – Si no em creu, per què ha acceptat parlar amb mi, malgrat tot?

Alexandre – Vaig pensar que, per inventar-se una història així, havia de tenir una bona raó. Quina?

Madison – És una mica complicat...

Alexandre – Així, mentia. I el seu cor està perfectament bé.

Madison – Diguem que... els meus problemes de cor són més aviat simbòlics.

Alexandre – Per què m'ha explicat això?

Madison – Per fer-li llàstima, suposo. Em volia fer fora...

Alexandre – Ho podria fer ara mateix...

Madison – Però no ho farà.

Alexandre – I per què no?

Madison – Perquè li desperto la curiositat...

Alexandre – Diu que els seus problemes de cor són simbòlics. Vol dir... un mal d'amors?

Madison – En certa manera... Com vostè, he patit l'absència d'una persona estimada.

Alexandre – I jo què hi tinc a veure, amb tot això?

Madison – Aviat li ho diré, li ho prometo. Però abans m'agradaria demanar-li un favor.

Alexandre – Digui, digui...

Madison – Voldria llegir aquest manuscrit.

Alexandre – Per què l'hi hauria de deixar?

Madison – Perquè, en el fons, té ganes que algú el llegeixi i li digui què en pensa. Un autor sempre escriu per ser llegit... i reconegut. Per ser estimat...

Alexandre – L'única persona que hauria volgut que m'estimés... va desaparèixer de la meva vida fa més de quaranta anys.

Madison – On és aquest manuscrit?

Assenyala una carpeta de damunt l'escriptori.

Alexandre – És aquí...

Madison – El puc veure?

Ella fa el gest d'agafar-lo, però ell li ho impedeix.

Alexandre – No!

Ella dubta un instant. Una ombra de tristesa li travessa la mirada.

Madison – Al final té raó, vostè. És un autèntic vell imbècil. Ja el deixo aquí, compadint-se de si mateix...

Es disposa a marxar.

Alexandre – Esperi...

Dubta, però finalment agafa el manuscrit i l'hi allarga.

Alexandre – Li permeto que el llegeixi, amb una condició.

Madison – L'escolto.

Alexandre – Aquest manuscrit no sortirà d'aquí.

Madison – Té por que en faci una còpia i el publiqui sense el seu permís?

Alexandre – Ho pren o ho deixa.

Ella agafa la carpeta i la sospesa.

Madison – Hi estaré una bona estona.

Alexandre – Jo no tinc pressa. I vostè?

Madison – Jo tampoc.

Alexandre – Tinc una habitació per als convidats, si vol. Ja gairebé no la faig servir. Tots els meus amics són morts...

Madison – Gràcies per la seva hospitalitat.

Alexandre – La deixo llegir tranquil·la...

Ell surt. Ella es capbussa en la lectura del manuscrit.

Fosc.

Asseguda en una butaca, Madison encara està llegint el manuscrit. Gira l'última pàgina. Tanca la carpeta i es queda pensativa un moment. S'aixeca i mira cap a la finestra del davant, al costat del públic. Alexandre entra amb dues tasses de cafè. En deixa una davant d'ella.

Alexandre – Tingui... L'aviso que és descafeïnat. No esperi que la desvetlli.

Madison – Gràcies.

Alexandre – I doncs, no ha aconseguit arribar fins al final...

Madison – L'he acabat ara mateix...

Alexandre – Ja? No pot ser, segur que s'ha saltat pàgines...

Madison – No, li ho asseguro...

Alexandre sembla una mica inquiet pel silenci que segueix.

Alexandre – No se senti obligada a dir-me què en pensa... Sobretot si no li ha agradat...

Madison – L'he devorat de la primera a l'última pàgina. No he aclucat l'ull en tota la nit.

Alexandre – Bé... Això em tranquil·litza una mica... Però no em pensava haver escrit una novel·la d'intriga...

Madison – És el seu millor llibre. Transpua una humanitat que faltava en tots els altres.

Alexandre – Ara no sé si m'ho he de prendre com un elogi... Pel que fa a la resta de la meva obra, si més no.

Madison – Les seves altres novel·les eren brillants. Aquesta és colpidora.

Alexandre – I s'hi ha fixat? El tema encaixa perfectament amb el de la seva tesi.

Madison – La meva tesi...?

Alexandre – «La figura de l'absència en l'univers novel·lístic d'Alexandre Delacroix.» Ja se n'ha oblidat?

Madison – No, és clar. I té raó. La història d'aquest home que, a vint anys, decideix viure sense altra companyia que el fantasma d'un amor de joventut...

Alexandre – El primer amor no s'oblida mai. Precisament perquè enyorem la nostra joventut. Enyorem totes les nostres primeres vegades... Cal ser fidel al primer amor. Encara que no sempre puguem ser fidels a la primera dona que vam estimar.

Madison – Sí, però es corre un risc. El de viure en el passat...

Alexandre – Sigui com sigui, no s'ha de renunciar mai als somnis. Així, creu que l'hauria de publicar?

Madison – Si li dic que sí, ho farà?

Alexandre – Al capdavall, vostè és una especialista en la meva obra.

Madison – Estic segura que aquesta novel·la pot rellançar la seva carrera literària... Per mi, es mereix el Goncourt, el gran premi de les lletres franceses.

Alexandre – Tampoc no exageri. Agraeixo que em vulgui animar. Però ha de ser creïble...

Madison – Parlo molt seriosament, li ho asseguro.

Alexandre – I perfectament objectiva, és clar.

Madison – En dubta?

Alexandre – No ho sé... Alguna cosa em diu que no ha vingut a París només per fer una tesi sobre un escriptor passat de moda.

Una pausa.

Madison – És veritat. No li he dit tota la veritat.

Alexandre – No està malalta del cor. No té cap gat. M'imagino que tampoc no és estudiant...

Madison – El que sí que és cert és que soc nord-americana i he vingut a França per conèixer-lo.

Alexandre – Fa setmanes que viu al pis del davant... Per què ha esperat fins ara?

Madison – Ahir al matí, des de la finestra, el vaig veure intentant penjar aquesta corda del sostre. I després traient la pistola.

Alexandre – No vaig trobar cap lloc on penjar la corda.

Madison – Vaig patir per vostè. Vaig tenir por que desaparegués abans que el pogués conèixer. Vaig córrer cap a casa seva... i vaig improvisar.

Alexandre – Se'n va sortir molt bé. Hauria de fer teatre... Però, sap?, tant a la vida com al teatre, cal malfiar-se del que veiem darrere les cortines. De vegades no és més que una il·lusió. La projecció de les nostres pròpies fantasies...

Madison – La corda no era per penjar-se?

Alexandre – I si només volia... penjar un llum de sostre?

Madison – I la pistola?

Treu l'arma del calaix.

Alexandre – Podria ser una joguina. Una arma de mentida per espantar els lladres... O un simple encenedor... *(Prem el gallet i surt una flama del canó.)* Un encenedor que ja no em serveix de res, d'altra banda. Tinc tanta por de morir que he deixat de fumar. Però sempre tinc un paquet de cigarrets a l'abast, per demostrar-me que soc capaç de resistir la temptació. També he deixat l'alcohol, i fins i tot la cafeïna. Ja veu si em cuido...

Madison – Així, no tenia intenció de posar fi a la seva vida?

Alexandre – Intenció, encara no. Ganes, potser. De fet, és l'única cosa que encara em ve de gust. Acabar amb tot. Però per suïcidar-se cal ser valent... I jo no tinc aquest coratge. O encara no estic prou desesperat. I, a més, de què serviria? Esperaré el meu torn, com tothom...

Madison – Així, ens hauríem conegut per un simple malentès?

Alexandre – Em costa creure que algú pugui travessar l'Atlàntic només per entrevistar un escriptor com jo. I no crec en les casualitats. Així, per què és aquí?

Madison – Li ho diré, però abans de res, gràcies per haver-me concedit l'honor de ser la primera lectora d'aquest manuscrit.

Alexandre – Li ha agradat de debò?

Madison – És una obra mestra. Però li faré una petita crítica.

Alexandre – Ja hi som... Ja m'estranyava... L'escolto.

Madison – El final no m'ha acabat de convèncer...

Alexandre – Té raó... És una història inacabada... Com si hi faltés un epíleg...

Madison – El podria ajudar a trobar-lo...

Alexandre – Vostè també escriu? Ha vingut a proposar-me una col·laboració? És cert que em comença a faltar una mica d'inspiració, però l'aviso que encara no necessito cap escriptor a l'ombra que escrigui els llibres per mi.

Madison – No, no he vingut per això...

Alexandre – I aquesta història de la tesi també és una invenció. Per tant, no m'ha fet tota aquesta comèdia per tenir el privilegi de mantenir una conversa literària amb mi...

Madison – No. No només per això...

Alexandre – Doncs per què?

Madison – Crec que la resposta és al manuscrit que acabo de llegir. La finestra del davant... Per què aquest títol?

Alexandre – La finestra del davant... és la del pis on viu vostè ara. És allà on vivia aquella dona que vaig estimar fa temps.

Madison – I que no ha deixat d'obsessionar-lo des que va marxar.

Alexandre – Sovint he somiat que tornava. Que un dia empenyia la porta de casa meva, com ha fet vostè avui...

Madison – Per això la deixa sempre oberta...

Alexandre – De vegades em semblava entreveure una ombra darrere les cortines de la finestra del davant. Quan vostè s'hi va instal·lar i jo veia llum a la nit, m'imaginava que era ella...

Madison – Només era jo.

Alexandre – S'hi assembla una mica... Per això, quan l'he vista per primera vegada fa una estona, he reculat instintivament. Per un instant he cregut que era ella. Amb vint anys. I aleshores he recordat que avui tindria si fa no fa la mateixa edat que jo...

Madison – És cert, m'hi assemblo.

Alexandre – No em digui que és el seu fantasma.

Madison – No. Soc de carn i ossos.

Alexandre – Però hi ha alguna cosa més, oi?

Madison – Sí.

Alexandre – Per què ha dit que aquella cara li sonava?

Una pausa.

Madison – Soc la seva neta.

Silenci.

Alexandre – La seva neta...?

Madison – Quan va marxar a l'Afganistan estava embarassada. Se'n va adonar poc després de marxar.

Alexandre – Embarassada... de mi?

Madison – Sí.

Alexandre – Per què no em va dir res?

Madison – Vostè mateix ho ha dit. Era una altra època. No li va voler imposar aquella criatura. Va pensar que la podria criar tota sola. I això és el que va fer.

Alexandre – No en vaig saber mai res.

Madison – Jo tampoc, fins no fa gaire.

Alexandre – Quan ho va saber?

Madison – Fa uns quants anys. Quan vaig fer divuit anys, la meva àvia em va explicar aquesta història. La seva història d'amor...

Alexandre – Aleshores, vostè seria la meva neta.

Madison – Sí. Soc la seva neta. *(Una pausa.)* No em creu?

Alexandre – Sí... Curiosament, després de totes les mentides que m'ha explicat, no en tinc cap dubte.

Madison – Entenc que deu ser força difícil de pair. Prengui's el temps que necessiti. No em deu res. Si és el que vol, marxaré tal com he vingut i no tornarà a saber mai més res de mi.

Alexandre – Quedi's, si us plau.

Madison – Soc aquí.

Una pausa.

Alexandre – Puc entendre que aleshores no em digués res. Però després?

Madison – Li ho repeteixo. No li va voler imposar aquella paternitat. I després li va perdre el rastre.

Alexandre – Poc després que marxés, vaig deixar aquest pis. Ja no suportava tenir cada dia al davant dels ulls aquella finestra que em recordava la seva absència.

Madison – Li va enviar una carta fa molt de temps. La hi van tornar amb la indicació «Ja no resideix en aquesta adreça».

Alexandre – Vaig tornar a viure aquí fa uns quants anys. Precisament per escriure aquest llibre. Com per exorcitzar el passat.

Madison – Però el seu fantasma l'ha continuat perseguint...

Alexandre – He conegut altres dones, és clar. Però m'he passat tota la vida aferrat al record d'aquell primer amor. No he estimat mai ningú més...

Madison – No sabia si vostè estava casat. Si havia format una família pel seu compte.

Alexandre – No, no va ser així.

Madison – Va sentir parlar de vostè quan es va convertir en un escriptor famós.

Alexandre – També vaig fer tot el possible per triomfar en el món literari amb l'esperança de reconquerir-la. I perquè, gràcies a la meva fama, li fos més fàcil trobar-me. Aleshores s'hauria pogut posar en contacte amb mi.

Madison – Hauria pensat que tornava per interès, ara que vostè era un autor d'èxit... Això és el que ella temia, si més no...

Alexandre – O sigui que tinc una filla...

Una pausa.

Madison – Pel que fa a la meva malaltia, també li he mentit només a mitges. Era la meva mare qui tenia el cor fràgil. Va morir poc després que jo nasqués, sense arribar a saber qui era el seu pare.

Alexandre – Em sap molt greu.

Madison – Em va criar la meva àvia. I, quan vaig fer els divuit anys, va voler que sabés qui era el meu avi. Però no es va atrevir a tornar a posar-se en contacte amb vostè.

Alexandre – O sigui que ha decidit fer-ho per ella. Venint a París.

Madison – No em veia amb cor d'explicar-li tot això en una carta o per telèfon. Primer el volia conèixer. Tenia fama de ser un home esquerp. Si no m'hagués caigut bé, no li hauria dit res. I me n'hauria tornat a Nova York.

Alexandre – Però l'he rebut tan bé que ha decidit adoptar-me...

Madison – I sobretot he llegit aquest manuscrit. He entès que no havia oblidat mai aquella dona. La meva àvia...

Alexandre – Ha fet bé de venir... i d'explicar-me el final d'aquesta història.

Madison – Encara no és ben bé el final... *(Alexandre acusa el cop.)* Es troba bé?

Recorre a l'humor per amagar l'emoció.

Alexandre – Ja estava prou deprimit per l'edat, i ara va i m'anuncia que soc avi.

Madison – No li fa il·lusió?

Alexandre – Sí, és clar... Però al mateix temps m'assabento que tinc una filla i que és morta.

Madison – Però jo soc aquí... Gairebé no vaig conèixer la meva mare. Ara he guanyat un avi.

Alexandre agafa el manuscrit.

Alexandre – Publicaré aquest llibre. El dedicaré a aquesta filla que no coneixeré mai. I a aquesta neta que un bon dia va irrompre a casa meva sense avisar, forçant la porta...

Madison – La porta era oberta...

Alexandre – Però encara he de trobar un final de debò per a aquesta novel·la.

Madison – En això el puc ajudar, ja li ho he dit.

Alexandre – No sé si el meu cor aguantarà gaires sorpreses més.

Madison – Doncs encara queda una última cosa.

Alexandre – Endavant. A aquestes altures...

Madison – La meva àvia és ben viva.

Alexandre – I on viu, ara?

Madison – A Nova York.

Alexandre – Doncs faci-li un petó ben tendre de part meva...

Madison – L'hi pot fer vostè mateix.

Alexandre – Se m'endurà a Amèrica?

Madison – La meva àvia ha vingut amb mi. És al pis del davant.

Una pausa. Ell es queda visiblement desconcertat.

Alexandre – Ara sí que començo a tenir por de debò...

Madison – Encara és una dona molt bonica... i no l'ha oblidat mai. Ha llegit tots els seus llibres...

Alexandre – Però no ha tingut ganes de conèixer la vida de l'autor.

Madison – Vostè deia que això no tenia importància...

Alexandre – La gran absent d'aquesta novel·la és ella.

Madison – Sí, però ella encara no l'ha llegida... No sabia si vostè encara se'n recordava... Si encara l'estimava...

Alexandre – Encara l'estimo... Aquest llibre n'és la prova...

Mira en direcció al públic, cap a la finestra del davant.

Madison – I doncs? Li dic que vingui?

Alexandre – Ha travessat l'Atlàntic per retrobar-me. Jo bé puc travessar el pati per anar a trobar-la...

Alexandre fa un petó a Madison.

Madison – Vagi-hi sol. Ja ho veurà. Gairebé no ha canviat res darrere la finestra del davant. I la porta encara és oberta...

Ell surt. Madison es queda mirant cap a la finestra.

Fosc.

Fi

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-539-6

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.